

GUSTAV TEGBY

DO TEK
SMRTI

NA KOHO SÁHNE, TEN ZEMŘE

YOUNG ADULT HOROR

Dotek smrti

Copyright © Gustav Tegby, 2019

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Adriana Vendl, 2021

Cover © Kreativní bojovníci s.r.o., 2021

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2021

ISBN 978-80-277-1097-3 (pdf)

GUSTAV TEGBY

Dotek smrti

ČÁST PRVNÍ

ELIN

1.

JAKMILE ZAZVONÍ ZVONEK U DVEŘÍ, NAJEDNOU prostě vím, že táta dneska umře.

Trhnu sebou a odvrátím se od monitoru s chatem. Podívám se přes stůl a hledám tátův pohled. Ale jeho tvář jako kdyby se nějak zatáhla, je v ní cosi smutného a sklíčeného, co jsem v ní nikdy předtím neviděla. V tu chvíli mu dojde, že ho pozoruju, a rychle změní výraz v unavený úsměv. Jenže už je pozdě. Došlo mi to.

„Možná je to jen kurýr s jídlem,“ řekne tiše, přestože stejně dobře jako já ví, že ten, co nám nosí objednávané jídlo, nikdy nezvoní.

Nikdo na nás nezvoní. Nikdy.

„Běž se podívat kukátkem.“

„Co?“ Snížím hlas, až připomíná pisklavý šepot. „Proč já?“

Slyším, jak dětinsky to zní, ještě dřív, než táta stihne zvednout obočí.

Musím jít, tak zatím <3, napíšu do chatu Sebastianovi a zaklapnu počítač.

Pomaloučku se zvednu, tiše se plížím chodbou, zatímco pořád doufám, že si to táta rozmyslí a řekne mi, ať to nechám být. Ten

se však vrátil ke své klávesnici, jako by nečekaný návštěvník ani v nejmenším nepředstavoval riziko zničení celé naší existence. Namlouvám si, že o nic nejde, a podívám se kukátkem na chodbu. V tu chvíli jako kdyby celý svět dupl na brzdu.

Venku stojí dva policisté v uniformách. Blondatá žena a menší starší muž s oholenou hlavou. V momentě, kdy se dívám kukátkem, se k němu muž nahne a vypadá to, jako by se jeho obličej nafoukl jako nějaký groteskní balónek. Ustoupím. Drnění zvonku se rozléhá celým bytem.

„Tati, to je policie!“ Musím se hodně snažit, abych dokázala šeptat.

On se ale dál dívá do počítače. „Tati, co budeme dělat?“

„Haló?“ ozve se ostrý hlas za dveřmi.

„Jo,“ zamumlá táta. „No, tak asi otevři.“

„A nemůžeme předstírat, že nejsme doma?“

Podívá se na mě svýma milýma smutnýma očima.

„Už dávno ví, že jsme.“

„Jak to víš?“

„Tohle jsme trénovali, Elin. Prostě otevři.“

Nechápu, jak může být tak v klidu. Ale je to nakažlivé, minimálně natolik, že moje tělo poslechlo rozkaz. Snažím se zklidnit dech a pomalu odemykám vrchní i spodní zámek, vyháknou bezpečnostní řetízky a neochotně stisknu kliku.

„Dobrý den,“ řeknu, když pootevřu dveře.

„Dobré ráno,“ odpoví ta vysoká blondýna. „Jmenuju se Sara a tohle je Akmal.“

„Jsme od policie,“ doplní Akmal, jako kdyby mi to snad mohlo uniknout.

„Věc se má tak, že jsme dostali udání,“ pokračuje Sara, „takže bychom potřebovali jít na chvíli dovnitř.“

„Zrovna teď se to moc nehodí,“ pronesu bez váhání, přestože vím, že to je špatná odpověď.

„Ale no tak, Rebecko,“ zvolá táta od počítače. „Pojďte dál.“

„Díky.“ Akmal natáhne ruku a opatrně, ale rozhodně otevře dveře, aby viděli na tátu a zbytek bytu.

Musím se hodně přemáhat, abych neodporovala.

„Dobrej, dobrej,“ pokračuje táta a konečně se přestal dívat do klávesnice. „Nezlobte se, byl jsem v pŮlce věty, znáte to.“

„Žádný problém,“ odpoví Sara.

„O co jde, jestli se můžu zeptat?“ vyzvídá táta a tváří se jako běžně znepokojený a zmatený občan, který absolutně nemá co skrývat.

Akmal a Sara vejdou do naší neuspořádané malé garsonky a já se okamžitě přitisknu ke zdi, abych neriskovala fyzický kontakt. Rozhlížejí se.

„Většinou tu nemáme takovej nepořádek,“ vysvětluju, jako kdyby snad přišli zkontrolovat úklid.

„Můžete se nějak legitimovat?“

„Jistě, jistě.“ Táta vypadá nepochopitelně zvědavě. „Chci říct, že můžu. Stěžovali si snad sousedi?“

„Ne tak docela.“ Sara se na mě usměje. Připadá mi, že až trochu moc. „Co kdybychom ty a já... Rebecka, že ano?“

„Hm.“

„Co kdybychom si sedly tady v předsíni a popovídaly si, zatímco si tvůj tatínek promluví s Akmalem?“

Místo abych odpověděla na otázku, jež vlastně ani nebyla otázkou, jen poslušně přikývnu.

Přinese dvě žluté kuchyňské židle, postaví je naproti sobě a pokyne mi, abych se posadila na tu z nich, která stojí zády k tátovi.

Na tyhle situace jsme se připravovali. Zkoušeli jsme si to. Vím, co mám dělat, jen se musím soustředit.

„Neměla bys být ve škole?“ zeptá se jakoby mimoděk, poté co se posadí – příliš blízko.

„Měla, ale včera jsem měla žaludeční potíže a ve škole máme pravidlo čtyřiaadvaceti hodin. Tak možná bude rozumné, když si budete udržovat odstup.“

Nutím se, abych se jí během mluvení dívala do očí, ale pak mám pocit, že to působí přehnaně, tak zase pohled sklopím.

Dívají se lidi do očí, když spolu mluví?

„Jinak tedy do školy chodíš?“

„Jo, jasně, že chodím,“ odpovím. „Na Midgård, zaměření Estetika a média, proč?“

„Býváš často nemocná?“

„No, vlastně mám dost špatnou imunitu. Takže asi jo.“ Něco mě napadne a vytřeštím oči. „Proč? Mám moc zameškaných hodin? A kvůli tomu posílají policii?“

„To ne. Ale ve škole se ti líbí, ne?“

„Upřímně řečeno, nic moc,“ řeknu s předstíraným povzdechem. „Moc úkolů a málo zábavy, jestli mi rozumíte.“

Saře cukne koutek a myslím, že se musí držet, aby se nezasmlála.

„Všichni říkají, že ve druháku to bude lepší,“ dodám se smíchem a hodím si ofinu do strany – tak si představuju, že to dělá Rebecka, která skutečně studuje mediální program. Nevím, jestli to předstírání nepřeháním. Tuhle postavu jsem promýšlela několik let a teď se mi ze všech osobnostních rysů, jež jsem jí vymyslela, skoro kouří z hlavy.

Ale vypadá to, že Sara mi to věří. Za zády slyším, jak se Akmal zasmál něčemu, co táta řekl. Možná se ani nebudou obtěžovat

s ověřováním našich tvrzení. A pokud ano, tak nějaký John Nygren, jak stojí na tátově falešném řidičáku, skutečně existuje a má dceru Rebecku, která opravdu studuje Estetiku a média. A je mi docela podobná, dostatečně na to, aby nás při ledabylém vyhledání na Googlu považovali za tutéz osobu. Nejdůležitější je, aby odsud vypadli. Pak hned zmizíme. Do dalšího pronájmu v nějakém středně velkém švédském městě. Pak mě napadne, že se tátovi bude po Umeå stýskat. A mně bude chybět ten výhled.

„Ale vy tu nejste nahlášený, Johne.“

V tu chvíli prostě musím otočit hlavou a uvidím, jak Akmal něco ukazuje tátovi na svém telefonu.

„Nejsem, upřímně řečeno si to tu pronajímáme na černo. Paní, která tu bydlela předtím, onemocněla a majitel nestihl zařídit novou smlouvu a...“

„Rebecko?“ Sara šeptá a snaží se znít mile.

„Co? Promiňte?“ Přinutím se otočit zpátky k ní.

A přesně v tu chvíli se ke mně nahne.

„Ptala jsem se na...“

Nemůžu si pomoci. Vymršťím se ze židle a uskočím pryč.

„Nesahejte na mě!“

Jsem blbá, nenormální, prostě jsem pitomá.

Sara se zarazí. Pak se narovná na židli.

„Proč bych na tebe neměla sahat?“

„Říkala jsem vám přece, že mám žaludeční virózu,“ pokouším se udat vysvětlení.

„Aha, jistě.“ Zvedne se a zkusmo ke mně vykročí. Já okamžitě couvnu. Prostě si nemůžu pomoci.

„Dotýká se tě snad někdo proti tvé vůli?“ Její hlas zní mile, ale oči jí ztmavly a pohled zvážněl. Neupírá se ke mně, ale spíš do bytu. K tátovi.

„Ne!“

Proč táta něco neřekne? Proč něco neudělá? Já se neodvažuju z ní ani na vteřinu spustit oči.

„Ublížíje ti, Rebecko?“ Opatrně se ke mně přibližuje. Já už nemám kam uhnout. Jsem přimáčknutá ke zdi v předsíni. Odhalená. V pasti. Její ruka starostlivě vyhledá mou.

„Poslyš, můžeme ti pomoci.“

Možná bych ji mohla nechat, aby mě vzala za ruku. Nechat ji zemřít. Možná by nám to přineslo dost času na to, abychom mohli zmizet.

„Nedotýkejte se jí!“ Táta se přiřítí až k ní, skočí na ni v momentě, kdy se její konečky prstů chtějí setkat s mými, a strhne ji s sebou dozadu. Oba s těžkým zaduněním přistanou na podlaze chodby.

Hned nato kolem mě proběhne Akmal a odtáhne tátu stranou. Sara ho chytí za paži a silným tlakem mu ji ohne za záda. Než mi dojde, co se stalo, leží táta v předsíni na břicho s rukama v poutech a s hlavou přitlačenou k zemi. Teče mu krev z nosu a sípe – jeho plíce kuřáka bojují o vzduch.

Akmal ustoupil o několik kroků vzad a šeptem hovoří do vysílačky.

„Nechte toho! Nechte ho být!“

Chci jim vysvětlit, že táta právě Saře zachránil život, že by mu měli spíš poděkovat. Ale nenacházím slov.

Jakmile táta uslyší můj hlas, začne se celý trást. Zuřivě se snaží dostat z pout, a když se podívá vzhůru, je jeho tvář tmavě červená a v takové křeči, že vypadá jako někdo úplně jiný. Vykřikne. Jeho propastné zvolání beze slov mi připomene to video s telaty z jatek, které jsme jednou viděli. Dojde mu kyslík. Jeho vysoké štíhlé tělo se náhle uvolní a znehybní.

„Tati? Tati?“

Nevnímá mě.

Chci se k němu rozběhnout, ale moje nohy odmítají spolupracovat. Snad až po několika minutách dokážu udělat tři kroky, které nás dělí, a klesnout na kolena vedle něj. Sara se mě pokusí zastavit, Akmal ji však zarazí pohledem. Táta vypadá mimo, jako kdyby vůbec nechápal, kde je. Jen tam leží a něco tiše mumlá. Neslyším, co říká, možná to nejsou ani skutečná slova. Jediné, co mě napadne udělat, je poplácávat ho po rameni.

„To nic, tati, to bude dobrý, to nic...“

Do bytu vejdou ještě další dva policisté. Jak dlouho tu sedím? Začnou polohlasně rozmlouvat se Sarou. Jeden vypadá dost mladě a nervózně pokukuje po tátovi.

Nakonec se Sara obrátí ke mně. Na tváři se jí vyjímá parádní škrábanec.

„Tvůj otec zatím pojede s našimi kolegy na stanici. Ty si sbalíš pár věcí a půjdeš se mnou a Akmalem.“

„Nechci žádný věci, chci jet s ním.“ Pokouším se skrýt, že se mi třese hlas. Vůbec to nejde. „Prosím.“

Policisté si rychle vymění pohledy.

„Dobrá, tak se oblékni.“

Rozhlédnu se v předsíni. Jediné, co bych si mohla about, jsou tátovy odrbané tenisky, které mu Akmal právě nasazuje.

Boty. Kde máme boty?

Nahrnu se ke skříni a začnu se v ní přehrabovat. Odstrčím úklidové prostředky a hory toaletního papíru a snažím se vylovit cokoliv, co bych si mohla about. Úplně vzadu, zastrčené za kýblem, najdu svoje černé boty na běh s obrázkem blesku. Nepoužité, pokryté silnou vrstvou prachu. Neohrabanými prsty roztáhnu tkaničky a tlačím nohu dovnitř.

Nejde to.

Zkusím to znovu, tlačím a tahám, až mám pocit, že se bota rozpadne.

Když jsem tyhle boty z táty vymámila, byla jsem ještě dítě. Ale teď už v nich prostě na moje nohy není prostor.

„To nevadí, můžu jít bosa!“ navrhnou.

„Jistěže nemůžeš,“ odpoví Sara a obrátí se k těm dvěma policistům. „Jedte napřed.“

„Ne!“

„Neboj se, brzy ho zase uvidíš.“ Sara se zadívá na tátu na zemi a moc se jí nedaří skrýt zhnusení v hlase.

„Pokud tedy budeš pořád chtít.“

Rychle se zvednu.

„Vy to nechápete, on umře, jo, myslím to vážně, slibuju, že...“

„To je v pořádku, Elin,“ přeruší mě táta, aniž by se podíval mým směrem. Jeho hlas je prázdný a bez života.

„Takže Elin? To je lepší než Rebecka,“ podotkne Sara a já nechápu, jestli to myslí ironicky, nebo ne.

Kývne na ty dva, co před chvílí přišli. Ti přikročí k tátovi, uchopí ho za ramena a vytáhnou ho na nohy. On jen odevzdaně visí mezi jejich silnými rukama s bradou u prsou.

„Co nějakou bundu?“ zeptá se ten starší. „Venku je pěkná zima.“

„To je v pohodě,“ zamumlá táta.

Umře, protože jsem už vyrostla ze svých bot.

Kašlu na riziko, že bych se někoho mohla dotknout, vyrazím k nim, abych je donutila ho pustit.

Ale Akmal je rychlejší a v úzké chodbě mi zablokuje přístup. Couvnu, rozhlížím se po bytě a na tátově psacím stole zahlédnu těžký skleněný popelník.

Ti dva táhnou tátu ke dveřím.

Někdo se v zuřivosti rozkřičí a já si chvíli myslím, že to řve táta, ale pak mi dojde, že to jsem já.

Oběma rukama seberu popelník, dvěma rychlými kroky přiskočím k Akmalovi a udeřím ho do hlavy.

2.

NEJSEM NIJAK UROSTLÁ A ANI NEVÍM, jak se prát. Ale překvapila jsem ho. Popelník trefí Akmala do spánku a jemně to křupne. On se zapotáčí a zachytí se o polici s knihami, aby se udržel na nohou. Bytem se v mraku popela rozletí tátovy nedopalky.

Pak vyrazím k policistům ve dveřích, vzteky se třesu po celém těle. Zastaví se, oba tátu stále pevně podpírají a vypadá to, že nevěří, že po nich skočím. Táta se na mě podívá. Přímo do očí a prosebně zavrtí hlavou, ale jeho bezmocné gesto mě jen o to víc rozzuří. Bez váhání zvednu popelník, abych jím mrštila do tváře tomu mladšímu policistovi.

Někdo mě však chytí zezadu. Svět se obrátí vzhůru nohama a pak už jen ležím přitlačená k zemi, přesně jako před chvílí táta. Příšerná bolest v rameni mě donutí popelník pustit. Na zádech cítím tíhu Sařina těla, a přestože nejde o nijak zvlášť silný tlak, vzpouzím se marně.

„Nesahejte na mě, nesmíte na mě sahat!“ křičím. Nemůžu pořádně dýchat, a tak konec věty vyjde ven spíše jako fňukání.

„Elin, jen to zhoršuješ,“ zkouší to Sara přátelským, téměř pedagogickým tónem hlasu, jímž se mě patrně snaží uklidnit,

ale to mě přiměje vzpouzet se ještě mnohem víc. Víím, že to jen zhoršuju. Někdy je to však lepší než neudělat nic.

„Elin, prosím, tak přestaň,“ zaskuhrá táta a nemotorně se otáčí sem a tam, jako kdyby si myslel, že se snad dokáže vyvléct z pout.

„Máme...?“ začne ten hovornější z policistů, který ho podpírá.

„To je v pohodě,“ reaguje Sara po tom, co Akmal, který se právě postavil na nohy, přikývne. „Jedte.“

Znovu se zlostně pokusím vytrhnout, snažím se dokázat, že to není v pohodě ani trochu a že naopak táta musí zůstat. Samozřejmě i tentokrát je to k ničemu. Kolem zápěstí se mi s nepatrným zachrastěním ovine ledový kov. Jediné, co můžu, je zvednout hlavu a naposledy se na tátu podívat, ale jeho pohled se už odmítá setkat s tím mým.

„Je mi to líto, zlatičko,“ řekne. Tak tiše, že ho sotva slyším.

A pak je pryč.

Akmal za nimi zavře dveře. Krvácí ze spánku. Na rameni uniformy je vidět velký flek.

„Jak ti je?“ ptá se ho Sara.

„Dobry,“ odpoví, přestože podle mě vypadá *dobry* úplně jinak.

Sara se nahne k mému uchu.

„Dochází ti, že jsi ho mohla zabít?“

Vím, že bych se měla stydět nebo se alespoň omluvit. Místo toho ale znovu a znovu vztekle cukám pouty, která mi drží ruce za zády. Sara si jen povzdechne.

A pak přijdou. Ta slova. Najednou se vyvalí tak rychle, že rty skoro nestíhají.

„Prosím, musíte mě pustit, on umře, mám něco, čemu se říká Dotek, je to jako nákaza, když se někoho dotknu, tak umře, pokud se ode mě vzdálí na víc než třicet metrů! Dotkla jsem se ho, chápete to, musím být s ním, je to můj táta, on umře, prosím,

nikoho jiného nemám, udělám cokoliv, jen mě nechte jít s ním, prosím, prosím, prosím...“

Nevidím jim do tváře, jak tam tak ležím, ani nevím, jestli mě poslouchají. Ale slyším, jak to zní. Sama sotva rozumím tomu, co říkám. Blábolím jako oběť s vymytým mozkiem a extrémním stockholmským syndromem.

A tak toho nechám.

Vzdám to.

Zavřu oči a myslím na tátu.

Teď už určitě stihli dojít do přízemí. Patnáct metrů.

Teď jdou po chodníku před domem. Dvacet metrů.

Teď ho shrbeného nakládají do policejního auta. Pětadvacet metrů.

Snaží se vzdorovat? Patrně ne. Pochopil, že to nemá smysl, mnohem dřív než já.

Teď odjíždějí.

Pevně se kousnu do rtu.

„Elin. Haló, můžeš se zvednout?“

Otevřu oči. Sara mi přestala klečet na zádech a já jsem to ani nezaznamenala. Pomalu se snažím postavit. Udržet se na nohou je však teď očividně nad mé síly, a tak klesnu do tátova křesla a snažím se dýchat. Celé tělo mi pulzuje, pouta řezou do zápěstí. Popelník se válí na zemi kousek ode mě. Na jeho okraji ulpěla trocha Akmalovy krve. Sara se strategicky postavila mezi mě a vstupní dveře. Ale nemusí mít strach. Teď už je pozdě cokoliv podnikat. Příliš pozdě.

Sara prohledává byt, dokud nenarazí na tátovy odložené tenis-ky, které mi nasadí a zaváže. Chci protestovat, jenže v tu chvíli nedokážu ani otevřít pusu. Na rukou má rukavice, takže by měla přežít. Jelikož nemám ani žádnou padnoucí zimní bundu, přehodí

mi přes ramena tátův velký vojenský kabát. Napadne mě, že ho předtím odmítl kvůli mně. „Aha. Takže můžeme jít?“ Přikývnu.

„Prosím vás, nesahejte na mě,“ řeknu. „Slibuju, že se o nic nepokusím, jen se mě prostě nedotýkejte.“

„Jistě. Oukej. Pokud budeš spolupracovat.“

Naše chodba vypadá vlídněji, než jsem si ji pamatovala. Vymalovali ji snad, aniž bych si toho všimla? Akmal jde přede mnou, Sara za mnou a vypadá to, že se kvůli mně snaží dodržovat odstup. Nebo je snad tohle běžná vzdálenost mezi lidmi? Co já o tom vlastně vím?

Když sejdeme schody, rozbuší se mi srdce a nohy začínají protestovat, přestože vím, že musím jít dál. Akmal otevře vchodové dveře a já vyjdu ven, kde mě oslepí prosincové slunce odrážející se od závějí sněhu, až to pálí v očích. Chlad jako kdyby ze mě vysával dech. Z okna jsem se dívala tisíckrát, ale teď působí parkoviště i autobusové zastávky před námi stejně cize a hrozivě, jako bych se ocitla v jiné dimenzi. Zamžourám směrem k policejnímu autu a napadne mě, kdo ze sousedů je asi doma, takže slyšeli ten hluk a teď mě sledují z okna. Zavrtám pohled do země a spěchám k pravým zadním dveřím auta, které mi Sara otevře.

Zadní sedadla pokrývá silná modrá ochranná plachta. Když skloním hlavu dovnitř, abych si sedla, ucítím silný štiplavý zápach, který mi připomene dezinfekci na ruce z naší koupelny.

Sara nastoupí z druhé strany, nahne se ke mně a zapne mi bezpečnostní pás. Akmal otočí klíčkem a v tu chvíli se rozezná vysílačka.

„9210 z 9110.“

Akmal si odkašle a zvedne mikrofon na konci kabelu.

„9210, příjem,“ ohlásí se.

„Dostal nějaký záchvat,“ řekne hlas na druhé straně. Myslím, že patří tomu staršímu z policistů, kteří odváděli tátu. „Museli jsme jet okamžitě na pohotovost.“

Akmal se Sarou si vymění šokované pohledy. A pak, jako na povel, se oba podívají přímo na mě.

V tom propastném smutku pocítím jaksi zahořklý pocit uspokojení.

Co jsem říkala?

„Moment, vezmu si sluchátka,“ odpoví Akmal. V rychlosti si na ucho nasadí šnekové sluchátko a chrčení vysílačky ustane. Slyším jen jeho krátké odpovědi.

„Aha. A sakra.“

„A co na to říkají oni?“

„Oukej. Zjistím to.“

Sařin pohled těká mezi ním a mnou, zatímco se snaží rozluštit, o čem mluví. Já už to dávno vím. Akmal se ke mně otočí. „Jak jsi to nazvala? Dotek?“

Tiše přikývnu.

„A to je nějaká nemoc, nebo co?“

„Ne tak docela. Nemyslím si,“ odpovím žalostně.

„Nevíš, jestli má otec nějaké zdravotní potíže, se srdcem nebo tak?“

Zavrtím hlavou.

„Dotek,“ ohlásí do vysílačky. „Myslím, že kožním kontaktem. Dobře, dohodnuto.“

Akmal si skousne ret, opře se o sedadlo a cosi zamumlá na Saru. Ta přikývne a vtom něco začne houkat a já nadskočím leknutím, než mi dojde, že jen zapnuli policejní sirény.

„Stejně už je pozdě,“ řeknu. Ale žádný z nich neodpoví, přestože Sara ze mě ani na vteřinu nespustí oči.

„Vy to zvládnete,“ pokračuju. „Měla jste rukavice, když jste na mě sahala.“

„Víš, v tuhle chvíli mě to ani trochu neznepokojuje.“

Ale mám pocit, že se jí třese hlas.

Auto rychle sjede z krátkého kopce a zahne doprava. Před námi se tyčí fakultní nemocnice. Ve změti smutku a studu cítím pichlavé napětí z toho, že poprvé jedu autem. A navíc policejním. Okamžik nato se mi udělá strašně zle. Ohnu se, zírám do podlahy a jsem vděčná za plastový potah, protože jestli tuhle dvousetmetrovou jízdu zvládnou, aniž bych se pozvracela, tak to bude zázrak.

Poprvé po pěti letech jsem opustila byt.

3.

KDYŽ AUTO ZABRZDÍ, VŠIMNU SI, že než se Sara nahne, aby si odepnula bezpečnostní pás, zkontroluje si rukavice.

„Teď ti sundám pouta,“ upozorní mě. „Budeš v klidu, že jo?“

Přikývnu a ze všech sil rozdýchávám pocit na zvracení.

Krátkou chůzi z auta zvládám dobře. Soustředím se na to, že mi pod podrážkami křupe sníh, a napadne mě, že to zní, jako když táta žvýká knäckebröt. Taková blbost, ale v tu chvíli mi to pomůže.

Jakmile vejde malým vchodem pod nápisem „Urgentní příjem“ s červeným křížem, je to, jako kdyby se celý svět roztránil na kusy. Oslňuje mě světlo, ozývá se tu spousta zvuků a já už se nemůžu dívat dolů na svoje nohy, protože odevšud přicházejí lidé a hlasy. Stihnu udělat jen pár kroků, než do mě skoro vrazí jakási žena.

„Pozor, jsem nakažlivá!“ zasyčím a uskočím stranou.

Sara a Akmal přede mnou natáhnou ruce, čímž vytvoří jakýsi lidský štít. Ale lidé jsou za mnou, kolem mě, všude. Opodál sedí muž s rukama v dlaních a pláče, zatímco před ním poskakuje pár dětí v neforemných kombinézách a máchají pažemi při nějaké

hře nebo tanci. Recepční se snaží uklidnit rusovlasou ženu, která vykřikuje něco o kapačce. Silně a cize to tu smrdí. Zatočí se mi hlava a celým tělem mi projíždějí vlny nepohodlí.

„Nechci tu být.“

„Už jen kousek,“ řekne Sara.

Recepční prohodí pár slov s Akmalem. Ukáže na ránu na jeho spánku, ale on zavrtí hlavou a kývne mým směrem.

Odněkud se zjeví sestřička v modré uniformě, která nevypadá o moc starší než já. Očividně máme jít za ní. Procházíme několikerymi dveřmi, jež se otevírají dokořán. Nasadím si kapuci, ruce schovám do kapes tátova kabátu a snažím se minimalizovat možná kontaktní místa se svou kůží. Lije ze mě pot a zároveň se třesu. Kolem projíždějí nosítka s dítětem, chlapci není víc než osm. Někdo, patrně jeho otec, kráčí vedle nich a snaží se tvářit povzbudivě, přestože vypadá, že se snad každou chvíli zhroutí. Tak to jsme dva.

„Bohužel jsme neviděli žádné známky toho, že by srdce začalo pracovat nebo že by začal dýchat,“ vysvětluje lékařka, „takže jsme po třiceti minutách přestali. Je mi líto, ale musím vám oznámit, že váš otec zemřel.“

Sedíme v malé místnosti s křesly a kuchyňským koutem, kde jsem se Sarou a sestřičkou docela dlouho mlčky čekala na příchod lékařky.

Lékařka ke mně dlouze promlouvala milým hlasem, ale já si z toho nevzpomenu na jediné slovo. Říká, že je jí to líto. Tuhle chvíli jsem si představovala tolikrát, že se paradoxně cítím celkem v pohodě, že to probíhá tak, jak jsem se domnívala. Přistihnu se, že přemýšlím, jak tohle potom budu popisovat Sebastianovi. Že tenhle důkaz o skutečnosti Doteku nebude moct zpochybnit.

Jsem ujetá, že mě teď napadají takovéhle věci.

Ale vypadá to, že moje mysl je pevně rozhodnutá zabavit se čímkoli, jen aby nemusela zpracovávat to, co se právě děje. Když na stůl přede mě položí sestřička kapesníčky, chvíli na ně tupě civím, než mi dojde, že jsou na utření slz.

„Pak jsem se dozvěděla o tom podezření na kožní nákazu, která mohla být příčinou,“ pokračuje lékařka.

Už chci začít znovu vysvětlovat, co Dotek je, ale nejsem schopná zformulovat nic srozumitelného.

„Můžu vám ovšem říct, že tomu nic nenasvědčuje,“ poznamená lékařka, když neodpovídám. „S ohledem na okolnosti provedeme soudní pitvu, takže může chvíli trvat, než určíme příčinu smrti.“

Ptá se, jestli mám nějaké otázky. Nemám, tedy žádné, na které by dokázala odpovědět, ale nemít otázky ohledně smrti vlastního otce je divné, a tak se alespoň pokusím.

„Bolelo ho to?“ zeptám se a přitom mi dojde, že o tom už vlastně mluvila.

Ale ona dělá že nic a zopakuje, že o tom nelze zatím s určitostí nic říct, protože se všechno odehrálo velice rychle.

„Pak bychom potřebovali, abyste nám pomohla ho identifikovat. Tedy pokud si myslíte, že to zvládnete.“

Řeknu, že to udělám, ale Sara ji hned přeruší, že ještě neidentifikovali ani mě, a hned se ptají na moje rodné číslo a já musím přiznat, že ani nevím, jestli nějaké mám. Že neznám ani naše příjmení. Víím, že když jsem předstírala, že jsem Rebecka, měla jsem příjmení Nygrenová. Ale teď jsem jen Elin. Ať už je to kdokoliv.

Řeknou, že to nevadí a že se to vyřeší později.

„Ale možná budeš chtít vidět tělo.“

Tělo, které ještě před půl hodinou bylo mým tátou, leží na vysokých nosítkách v chladné čtvercové místnosti, jež je ještě o něco menší než ta předchozí, a na jedné ze zdí visí ošklivý obraz se západem slunce.

Prostěradlo je staženo k hrudníku, který je nahý. Napadne mě, jestli je nahý i pod prostěradlem. Je nepříjemné vědět, že ho takhle vidělo tolik cizích lidí. Kůži má šedobílou a na krku pár červených fleků, které vypadají, že se promění v modřiny. Tvář má povolenou a působí tak nějak dětsky. Vysoké, hubené obří dítě se zažloutlými prsty od cigaret.

„Asi se ho nemůžu dotknout, že?“

„Ale ano,“ řekne sestřička, která zůstala stát ve dveřích.

„Já jen že se má provádět soudní pitva, nezůstanou na něm otisky nebo tak?“

„To nevadí,“ ujistí mě a mile se usměje.

Vousy mu trčí do vzduchu, vypadá to hloupě, a tak se je snažím uhladit k hrudníku, ale brzy to vzdám.

Připadá mi neuctivé tu jen tak postávat a sahat na něj.

Mám pocit, že bych měla něco říct, všechno to, co jsem mu ještě neřekla. Ale nejde to. Za těch šestnáct let, co se známe, jsme si stejně většinu věcí řekli a možná i něco víc. A to, co se mi nepodařilo mu říct, když ještě žil, je v tuhle chvíli nemožné vyslovit, stejně jako předtím.

Mohla bych mu samozřejmě říct o Sebastianovi. O svém jediném kamarádovi a o svém nejkrásnějším tajemství, jediném v mém životě, o němž táta nevěděl. Můj bezpečnostní ventil, kam jsem mohla sypat frustraci, když bylo soužití s tátou zrovna složité. Jemu jedinému jsem až do dneška pověděla o Doteku.

Jsem si jistá, že kdyby se to táta dozvěděl, naštvál by se, i přesto, že by se mu Sebastian zamlouval, kdyby ho poznal. Určitě by si myslel, že jsem neopatrná. Nechápal by, že to byla nutnost, že jsem prostě někoho potřebovala. Někoho jiného než jeho.

Přijde mi nefér to říkat až teď. Když mi za to nemůže vynadat.

A tak tu stojím a napadne mě, že když si ho dostatečně prohlédnu nebo na něj budu dostatečně dlouho zírat, možná mi nakonec dojde, že je opravdu mrtvý.

Nefunguje to. Dokonce i tady, před jeho tělem, mi všechno připadá neskutečné a poněkud směšné. Víím, že jsem v šoku, ale měla jsem za to, že šok bývá dramatičtější.

Sara s Akmalem na mě čekají v té druhé místnosti. Akmalovi ošetřili ránu od popelníku. Oba vypadají vážně. Najednou je mi jich líto.

„Není to vaše vina,“ řeknu. Ale můj hlas zní divně a napjatě, jako kdybych to nemyslela vážně.

„Nechápu, co se stalo,“ pronese Akmal. „Prostě to nechápu.“

„Snažila jsem se vám to přece vysvětlit. Říká se tomu Dotek. Je to něco jako prokletí.“

„Žádná prokletí neexistují,“ prohodí Akmal, zatímco se nenápadně podívá na Saru.

„Přesně,“ přitaká. „Slyšela jsi, co říkala doktorka.“

„Neví, na co se zaměřit.“

„Aha, určitě,“ odpovím tónem, který jasně naznačí, že opravdu nemá náladu v tomhle rozhovoru pokračovat. Nespouští ze mě oči. Mám za to, že je připravená kdykoliv vytáhnout zbraň nebo vyběhnout ke dveřím.

Tak takhle se ke mně budou lidi chovat, když se dozví, co jsem zač?

„Co vaše rána?“ zeptám se.

Akmal pokrčí rameny.

„Měl jsem i horší.“

„Jo? A kdy jako?“ ušklíbne se Sara a on kvůli tomu vypadá trochu rozpačitě.

„Každopádně tu budeme ještě chvíli čekat,“ řekne upjatě. „Ale brzy by si tě měl přijít vyzvednout někdo ze sociálky.“

A tak čekáme. A já mám až moc času na přemýšlení.

„On je prostě hroznej, nedávám to.“

Je mi asi patnáct a zase jsme se s tátou pohádali. Veškerou svou frustraci ventiluju v chatu se Sebastianem. Určitě dobrou čtvrt hodinu.

„Jednou se ráno probudí a zjistí, že nejsem doma. To bude.“

„V případě, že ten Dotek funguje, tak se spíš už neprobudí.“

Silně se kousnu do rtu. Zašilhám na tátou, který sedí se sluchátky u počítače a je naštvaný. Určitě hraje CS, tak jako vždycky, když má vztek.

„Ne, to asi ne.“ Prsty na klávesnici zaváhají. „Ale už jsem se začala připravovat.“

„Na co?“

„Víš jak, na to potom. Až tu nebude.“

„Jak jako připravovat?“

„No, víš jak, koukám na filmy a tak. Na dokumenty. O věcech.“

„Takže ty chceš fakt jít?“

„To ne. Ale jednou přece umře. A já budu tak vyřízená, že si to ani neumíš přestavit.“

„Jak vyřízená?“

Než přijdu na nějaký vhodný příklad, napíše Sebastian znovu.

„Těšíš se?“

„Jo.“ *S pocitem viny zašilhám po tátovi. Ale v tuhle chvíli to prostě tak cítím.*

„Jen ti radím,“ píše Sebastian, „až se budeš připravovat, NESNAŽ se při sociálních interakcích napodobovat mě, jo? Jinak jsi v čudu.“

Zasměju se, dost nahlas na to, aby se na mě táta podíval.

„Co?“ řekne naštvaně.

„Ale nic,“ poznamenám zlostně.

„Beru na vědomí,“ napíšu Sebastianovi. „Prostě se zamyslím nad tím, co by udělal Sebastian, a pak udělám pravej opak.“

4.

„ELIN?“

Dveře do malé místnosti se otevrou. Žena, která vejde dovnitř, může být asi v tátově věku. Má na sobě hnědou manšestrovou bundu, tašku přes rameno a lehce prošedivělé vlasy má svázané do uzlu. V ruce drží přeplněnou igelitku, která ani trochu neladí k jejímu jinak upravenému zevnějšku.

„Těší mě. Helen. Jsem ze sociálky. Jak se cítíš?“

„Nedotýkejte se mě,“ řeknu okamžitě.

„Dobře.“ Kývne na Saru a Akmalu. Oba vypadají, že se jim ulevilo, rozloučí se a v rychlosti opustí místnost.

„Nemáš hlad?“ zeptá se, poté co se posadí naproti mně.

Řeknu, že ne, ale ona mou odpověď ignoruje a na stolek postaví pití a dvě sýrové housky, a jakmile je uvidím, dojde mi, že jsem vlastně příšerně hladová, a všechno do sebe nacpu.

Když jím, nějak se mimochodem zeptá, jestli mi táta někdy ublížil, a na spoustu dalších věcí. Taky ji zajímá, jestli jsem někdy měla sebepoškozující myšlenky. Zalžu a řeknu, že ne.

O chvíli později sedím na zadním sedadle jejího auta, které couvá z parkoviště před nemocnicí, a já tuším, že už je dávno

večer, protože je tma, ale ta je stejně v tuhle roční dobu celý den. Asi mi řekla, kam se chystáme, ale připadá mi, jako kdyby většina toho, co mi lidé v posledních hodinách sdělili, ještě nedošla do mého mozku.

„Zastavila jsem se u vás doma a vyzvedla ti pár věcí, jsou tady v tašce. Musela jsem tipovat, tak snad jsem vybrala ty správné.“

Zalovím v igelitce na sedačce vedle mě, spíš abych se zabavila a nemyslela tolik na to, že mi je špatně.

Pár kousků oblečení, můj i tátův zubní kartáček. Místo mého notebooku vzala tátův, asi kvůli tomu, že je polepený samolepkami: Veronica Mars, Sandman a jedna ze samolepek „Kouření zabíjí“, které jsem objednala a polepila jimi skoro celý byt. Na dně igelitky najdu tlustou ruličku peněz zajištěnou gumičkou.

„Co je tohle?“

„Leželo to na stole.“

Tátovy peníze pro případ nouze. Na to, kdybychom potřebovali zmizet a začít nový život někde jinde. Musel je odněkud vyndat těsně před tím, než ho odvedli. Nechat je tam, abych je našla.

„Díky.“

Začnu opotřebované bankovky počítat. Osm tisíc šest set korun. Nemám moc dobrý přehled o hodnotě peněz, stejně tak jako o spoustě ostatních věcí, ale mám pocit, že tahle suma by na moc dlouho nevystačila. Nejraději bych se zeptala Helen, ale asi to není vhodné téma k hovoru s ženskou ze sociálky.

„Co naše kytky?“ zeptám se místo toho.

„Na ně jsem nepomyslela,“ odpoví. „Nejsem žádná milovnice květin. Mám dohlédnout na to, aby ti je někdo dovezl?“

Zavrtím hlavou. Ani já nejsem žádná milovnice květin. Tátovu s láskou opečovávanou rozrostlou džungli květin by stihla strašlivá smrt, kdybych ji dostala na starost.

„Ale bylo by fajn, kdyby si je někdo vzal.“

Slíbí, že se v kanceláři pokusí poohlédnout po někom, kdo by se jich ujal.

„Máš štěstí, že se dostaneš k Marjan a Göranovi,“ řekne pak. „Jsou pěstouny už dlouho, dá se říct, že jsou veteráni. Pokud si sednete, můžeš u nich zůstat. Ale teď je to jen dočasné.“

„Nebude mě vyslýchat policie? Nezatknou mě nebo něco takového?“

„Tím se teď nezatěžuj.“

Opřu se na zadním sedadle a prohlížím si vysoké novostavby a tmavou vodu řeky Umeälven šumící venku, a zatímco nevolnost pomalu ustupuje, mizí zástavba ve zpětném zrcátku a zůstaneme jen my, tma a vysoké sloupy elektrického vedení lemující silnici. Ke smutku a pocitu zmatku se přidal ještě další plíživý pocit. Cizí pocit, o němž nevím, jestli bych ho měla cítit, a který raději rychle zaplaším. Ale domnívám se, že může jít o očekávání.

Přibližně po deseti minutách zabočí Helen na malou lesní cestu. Tma tu okamžitě zhoustne a stromy po obou stranách auta vytvoří nepropustnou zeď. Přestože mám pocit, že vjíždíme do hororového filmu, připadá mi to tu o dost vlídnější než ty davy lidí v nemocnici.

Zastavíme na dvoře před velkým domem ve västerbottenském stylu. V přízemních oknech svítí příjemné teplé světlo. Na opačné straně nedávno vyklizeného pozemku stojí obrovská zchátralá stodola. Žádné další domy v dohledu. Ticho, které nás obklopuje po vypnutí motoru, je skoro ohlušující. Když vystoupím a pod tenkými podrážkami mi křupe sníh, mám pocit, že to musí být slyšet na míle daleko.

Göran a Marjan stojí na zápraží a čekají na nás. Ona je menší, s hnědými rozčuchanými vlasy trčícími do všech stran. Göran působí, jako kdyby se tu narodil a zemře tady a očekává, že jeho případní potomci udělají totéž.

„Vítej, Elin.“ Marjan se přátelsky usměje. Ani ona, ani Göran mi nepodají ruku. Tuším, že je Helen dopředu varovala, že nejsem žádný fanoušek fyzického kontaktu. Nebo tohle potřásání rukou není tak běžné, jak se dle mého úsudku založeného na televizních seriálech může zdát.

„Máš nějakou tašku, kterou bych ti mohl vzít?“ zeptá se Göran, a když mu Helen předá zmuchlanou igelitku, nedá na sobě ani trochu znát, že mu to připadá zvláštní.

Helen se rozloučí a slíbí, že za mnou brzy přijede, a Göran s Helen mě zavedou do domu. Po celou dobu si udržují uctivou vzdálenost. Naprosto chápu, že mají nájemníky, protože tohle stavení je dostatečně velké i pro tucet lidí.

V obýváku hoří v krbu oheň a hází dlouhé houpavé stíny. Směsice tradičního a moderního zařízení působí nepromyšle- ně, zkrátka jako kdyby se tu jen tak nashromáždilo. Všude se povalují knihy a věci na šití a na rozložených novinách leží část nějakých strojů od oleje.

Zavedou mě po schodech nahoru do prostorné půdní místnosti určené pro mě. Na rozdíl od zbytku domu je pokoj spartánsky zařízený jen stolem se židlí a širokou dřevěnou, čistě povlečenou postelí uprostřed. Göran odloží igelitku, mile na mě kývne a tiše se vytratí. Jedinou dekoraci v pokoji představuje plakát s tajemně se usmívající manga postavou s jablkem v ruce, který někdo přilepil lepicí páskou na sešíkmenou stěnu nad postelí.

„Nechal ho tu náš předchozí host,“ vysvětluje Marjan. „Sundám ho.“

„Ne, líbí se mi, může tu klidně zůstat.“ Beztak nemám nic, co bych si na zeď pověsila.

„Dobře.“ Začne mi ukazovat zařízení pokoje. „Tam můžeš mít své věci, pod postelí najdeš náhradní povlečení a koupelna je hned vedle.“

Na nočním stolku stojí tác se štávou a několika sendviči. Vypadá to, že jde o standardní menu pro zlomené mladistvé.

„Nepotřebuješ ještě něco?“

Zavrtím hlavou a snažím se tvářit vděčně.

„Tak už tě nechám o samotě. Spíme v pokoji vedle obýváku, kdyby něco, zaklepej. Jinak se uvidíme ráno.“

Cestou ven mě obejde. Helen jim to rozhodně řekla.

Jakmile za sebou Marjan zavře dveře, vyndám všechno z tašky a pak si lehnu na postel. Natlačím do sebe sendviče, i když jsem ještě přejedená těch z nemocnice, ovšem alespoň se na pár minut zabavím. Protože pak už nemám, čím bych mozek rozptýlila. A v tu chvíli mě přepadne taková úzkost, jako kdyby mě na posteli zavalila tuna cihel a metodicky mě drtila na kusy.

„Bylo by super, kdybychom se někdy viděli,“ napíšu.

„A to můžeš?“ ptá se Sebastian.

Vzhlédnu od klávesnice, zašilhám provinile na tátu, jako kdybych se obávala, že na mně pozná zakázanou činnost. Ale ten je plně pohroužen do toho svého.

„Ne, ale i tak. Jen jsem to chtěla říct. Teda napsat.“

„A co takhle videohovor?“ Chci odpovědět, že ano, ale vím, že je to nemožné.

„Ne, na to by přišel. Neumíš si představit, jak malý byt máme.“

„A co myslíš, že by se stalo, kdyby ses ho zeptala?“

„Asi by odpojil internet a přestěhovali bychom se do jiného města.“

Odpověď trvá.

„Aha, tak bude asi lepší to neriskovat, co :’(? Kde vlastně vůbec bydlíš?“

„Ale no tak, vždyť víš, že to nesmím říct.“

„Ne, já vím.“

„Jsem děsná, že se s tebou vůbec bavím.“

„Já jsem rád, že jsi děsná.“

5.

PŘÍŠTÍHO RÁNA SE PROBUDÍM JAKO sirotek. Posadím se opatrně, abych se nepraštila hlavou o strop, než mi dojde, že nespím na svojí špatně smontované, příliš vysoké palandě. Znovu položím hlavu na polštář. Táta, pro kterého bych připravila snídani, tu není. Není tu ani nikdo, kdo by zkontroloval moji skoro dopsanou esej o Černé smrti a s puntičkářskou přesností vpišoval poznámky o nedostatcích mých výzkumů a o tom, že bych věty mohla formulovat lépe.

Nikdo, jehož pouhá existence mě nutí zůstat uvnitř.

Vůbec nechápu, jak moje tělo může pojmout tolik smutku a doslova intoxikaci svobodou zároveň. Jak může být můj mozek takový zrádce, že mě nenechá ani pořádně truchlit, než začne snít o budoucnosti, která se náhle zdá být na dosah.

A tak ležím na posteli a mám pocit, že bych měla být zničená a zdrcená. Až když se zvednu, že půjdu na záchod, zjistím, že skutečně jsem tak vyřízená, že sotva dokážu vstát z postele. Vypadá to, že tělo dostalo vším tím, co se stalo, zabrat.

Pracně se vydrápu z postele, potácím se v patře, a než najdu koupelnu, vyzkouším troje zamčené dveře. Tahle cesta mě natolik

vyčerpá, že znovu padnu do postele. Čelo mám jako v ohni. Horečku jsem neměla už hodně dlouho a skoro jsem zapoměla, jaké to je. Ale teď, když jsem venku mezi lidmi, je můj netrénovaný imunitní systém snadnou kořistí.

Musela jsem znovu usnout, protože se s trhnutím probudím, když Göran zaklepe na dveře ložnice a ptá se, jestli nemám hlad. To tedy mám.

Za chvíli už sedím v jejich ohromné kuchyni zabalená do deky a cpu se.

„To je ale dobrota.“

Rozzáří se, ale neodpoví. Zoufale se snažím přijít na něco víc, co říct. O čem se lidi baví u oběda? O čem jsem se bavila s tátou? Nemůžu si to vybavit.

„Moc mě mrzí, co se stalo tvému tátovi,“ řekne nakonec Göran, odsune talíř stranou a vloží si pod ret velkou porci tabáku.

„Díky.“

Víc toho neřekneme. Ale vlastně mě tak trochu uklidňuje, že je na tom se slovy podobně špatně jako já.

„Můžu jít ven?“ zeptám se, když dojíme, a hned dostanu strach, že se té otázce vysměje. Ale on jen přikývne.

„To je jasné. Jen se pořádně obleč.“

Dali mi celou hromadu teplého oblečení, a tak si navléknu pár nezvyklých a neforemných kousků, zastrčím ruce do kapes a vyjdu na zápraží.

Pečlivě odhaduju vzdálenosti, ale pak si vzpomenu, že už není žádný táta, který by mohl umřít, pokud se vzdám o trochu víc. Můžu jít tak daleko, jak budu chtít.

Nakonec však jen párkrát obejdu stavení. Uvažuji, že prozkoumám stodolu nebo se vydám do lesa, ale vzhledem k tomu, že mám horečku a s každým krokem mi v krku zasípe, je to asi